

ZHANG YUERAN

HUIZE ZWAAN

Vertaald door Annelous Stiggelbout

2025 Prometheus Amsterdam

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel 天鹅之家

© 2025 Zhang Yueran

© 2025 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Annelous Stiggelbout

Omslagontwerp en -beeld Bart Heideman

Foto auteur Cai Xiaochuan

Zetwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 5910 8

WOORD VOORAF

Alle Chinese namen en woorden in dit boek zijn gespeld in het Hanyu Pinyin, het meest gebruikelijke transcriptiesysteem voor het Mandarijn. Enige lastige letters:

- c → ts, zodat de Cangyan-berg wordt uitgesproken als Tsang-jen.
- q → tsj, zodat Qin Wen wordt uitgesproken als Tsjin Wen en Qin Xinwei als Tsjin Sjin-wee.
- ui → wee, zodat Xiaohui wordt uitgesproken als Sjauw-hwee.
- x → sj, zodat Huang Xiaomin wordt uitgesproken als Hwang Sjauw-min.
- zh → dzj, zodat Zhang Yueran wordt uitgesproken als Dzjang Jwèh-ran.

Bij Chinese namen staat de familienaam ('achternaam') voorop, gevolgd door de persoonlijke naam ('voornaam').

De familienaam van schrijfster Zhang Yueran is dus Zhang, haar persoonlijke naam is Yueran. Chinese vrouwen houden na het huwelijk hun eigen familienaam, daarom heet Qin Wen ook nu ze getrouwd is met Hu Yafei nog altijd Qin Wen, en niet Hu Wen. Kinderen krijgen over het algemeen de familienaam van hun vader.

Kinderen worden vaak aangesproken en aangeduid met een koosnaampje, waarin een karakter van hun naam wordt verdubbeld. Daarom wordt het jongetje Hu Yikuan meestal simpelweg Kuankuan genoemd.

Kinderen spreken de volwassen vrouwen om hen heen aan met *ayi*, letterlijk ‘tante’ (tenzij zo’n vrouw natuurlijk een andere titel heeft, zoals ‘mama’ of ‘juf’). Ook nanny’s worden dus zo aangesproken. Niet alleen door de kinderen voor wie ze zorgen, maar ook door mensen om die kinderen heen, zoals in dit boek door Kuankuans juf. In Nederland zou een nanny door iedereen met haar voornaam worden aangesproken, maar dat zou in China raar en ongeleefd zijn, terwijl het in het Nederlands weer raar klinkt als een volwassene Yu Ling zou aanspreken met ‘tante Yu’. Ik heb de aanspreekvorm *ayi* daarom laten staan.

De familie Hu is rijk en eet graag allerlei exotische, dure delicatessen. Sommige daarvan zijn voor ons ook duidelijk exotisch en duur, zoals wagyu en *blackfoot pāua*, maar andere zijn hier in de Lage Landen juist doodnormaal, zoals boerenkool, havermout of thee in een theezakje in plaats van los in je beker. Soms herkent de Nederlandstalige lezer

de exotische eetgewoonten van de familie dus niet als exotisch. Om ze in de vertaling te veranderen in eten dat ook in Europa als exotisch geldt zou een te grote ingreep zijn, dus leg ik het hier even uit, in de hoop dat u, met deze kennis in het achterhoofd, er even bij stilstaat als u leest over etenswaren waar u normaal niets bijzonders aan zou hebben gemerkt.

De Chinese munteenheid is de renminbi, meestal yuan genoemd. Er gaan op moment van schrijven ongeveer 7,5 yuan in een euro.

Rest mij nog u veel leesplezier te wensen met deze roman.

Annelous Stiggelbout

1

Die aprilochtend werd Yu Ling vroeg wakker. Toen ze het zonlicht op haar deken rook begreep ze dat ze op regen niet meer behoefde te rekenen. De zon was al op en zittend op de rand van het bed keek ze door het raam op de eerste verdieping naar buiten. De afgelopen twee weken had de magnolia voor het raam zonder ophouden bloemen van zijn takken afgeschud, als een geëmotioneerde vrouw. Met het vallen van de laatste bloembladeren had ze in één nacht haar redelijkheid hervonden en was ze weer een gewone groene boom geworden. Yu Ling vouwde de deken op, legde haar pyjama in de kledingkast en ging de kamer uit.

Ze stond bij het bed van het jongetje en sloeg zijn deken open. 'Snel opstaan, vandaag is ons uitje naar de bergen!'

Het jongetje deed zijn ogen open, sprong uit bed en sprintte naar de badkamer om zijn tanden te poetsen. Van de platenspeler beneden klonk Chopins Revolutie-etude, een van de favorieten van de baas. Yu Ling wachtte in de

deuropening van de badkamer met een grijze trui in haar hand.

Het jongetje kwam naar buiten en schudde zijn hoofd. 'Ik wil die gele aan, met autootjes op de voorkant.' Hij probeerde onder de trui door te duiken, maar Yu Ling greep hem vast.

'We gaan in de bergen wandelen, die gele wordt te snel vies.'

De broek was ook grijs, de schoenen waren een oud zwart paar dat inmiddels iets te klein was. Het jongetje mopperde dat hij er nu al vies uitzag en ze waren nog niet eens in de bergen. Yu Ling negeerde hem.

'Neem je iets mee om mee te spelen?' vroeg ze.

'Teddy,' antwoordde het jongetje.

'Die pratende beer?' Yu Ling schudde het hoofd. 'Die maakt te veel herrie.' Er werd een beige olifantje in de rugzak gestopt. 'Die vond je altijd zo leuk, weet je nog?'

Het jongetje rende de trap af. Op de eetkamertafel stond een rijtje vershoudbakjes klaar met stukjes ananas en meloen, aardbeien ontdaan van hun kroontjes, en perziken, waar het jongetje gek op was. Maar dat was alleen nog maar het toetje. De maaltijd zelf bestond uit verschillende spiesjes met vlees en vis. Yu Ling had het jongetje beloofd dat ze echt zouden gaan barbecueën. Echt barbecueën, dat betekende dat het eten allemaal op spiesjes zat. Ze had gisteren de hele avond vlees aan satéprikkers zitten rijgen, nu zag ze overal gaatjes. Xiaohui, de andere nanny van het gezin, kwam met een gieter binnen uit de achtertuin.

‘Sjongejonge, nemen jullie dat allemaal mee?’

‘Ga je ook mee, Xiaohui *ayi*?’

‘Nee, helaas niet!’

De vader van het jongetje kwam naar beneden. Hij had zich al omgekleed in zijn sportkleding, zo te zien ging hij zo meteen naar de sportschool.

‘Heb je de gasfles ingepakt?’

‘Met twee reserveflessen,’ antwoordde Yu Ling, haar blik zoals altijd ongericht. Haar baas keek nooit naar haar als hij tegen haar sprak, om niet beledigd te worden door haar blik die hem altijd ontweek. Deze keer bleven zijn ogen rusten op een rozenhouten stoel met ronde leuning die ze onlangs hadden gekocht.

‘Neem een boxje mee, dan kan Kuankuan onderweg muziek luisteren.’ De baas overschatte duidelijk het muzikale talent van het jongetje, hij werd regelmatig boos op zijn zoon als die niet genoeg piano oefende. Twee dagen geleden nog had haar baas het legokasteel van het jongetje kapotgeschopt omdat hij niet naar pianoles wilde. Dat had de opa van het jongetje nog met hem gebouwd de vorige keer dat hij hier was, ze waren er een hele dag mee bezig geweest. Het jongetje had gezworen dat hij het zijn vader nooit zou vergeven. Daarom keek hij niet om toen zijn vader hem nog een paar keer riep bij hun vertrek.

Yu Ling had de bakjes met fruit in een witte weekendtas gedaan en die in de bolderkar gelegd die ze gebruikten bij het kamperen, met de ingeklapte barbecue erbovenop. Met

het jongetje aan haar ene hand en de bolderkar aan de andere liep ze naar de straat.

‘Rits je jas eens dicht,’ zei ze tegen het jongetje. ‘We moeten een stukje lopen.’

Het jongetje liet haar hand los om de bolderkar te trekken. Het glaswerk in de weekendtas rinkelde. Op de gazons langs de weg maakten sproeiers een parasolvormige nevel, waarin de zon kleine regenboogjes scheen. Het jongetje bleef staan en telde met zijn vinger: ‘Waarom heeft die maar vier kleuren? Wanneer heb je de hele regenboog?’

‘Weet ik niet. Als het regent, denk ik.’

‘Wanneer gaat het regenen?’

‘Als het gaat regenen, gaat ons uitje niet door. Wat wil je, een regenboog of een uitje?’

Het jongetje stak zijn tong uit en rende met de bolderkar vooruit. Ze kwamen langs voortuinen vol dieprode tulpen en liepen over het pad langs de grote vijver naar de ingang van de wijk. Een hovenier reikte met een lang schepnet naar een dode vis die in het water dreef. Toen hij hen zag komen aanlopen, stopte hij meteen met zijn werk en maakte een buiging. Eenmaal buiten de poort liep Yu Ling nog een stuk door met het jongetje. Op de hoek stond onder een grote boom een oud wit bestelbusje. De verf op het busje bladderde af en dichterbij kon je zien dat de velgen van de achterwielen gedeukt waren. Eigenlijk zou Dong, de chauffeur, hen rijden, maar die moest momenteel overal bouw materiaal ophalen voor de verbouwing van een ander huis van de familie van

het jongetje. Yu Ling had gezegd dat ze wel iemand kon vragen die ze kende uit de streek waar ze vandaan kwam, dan kon Dong gewoon verder met zijn eigen werk.

De deur van het bestelbusje ging open en de chauffeur sprong eruit. Het jongetje knipperde met zijn ogen en keek hem aan.

‘Ben jij nou oom Meloen? Je hoofd lijkt helemaal niet op een meloen.’

De man lachte. ‘Als ik straks mijn haar afscheer, kan je zien hoe rond mijn kop wel niet is.’

Het jongetje liep om het busje heen en bleef staan om de achterkant te bestuderen. Yu Ling moest hem een paar keer achter elkaar roepen voor hij terug kwam rennen. Ze trok de deur open, zodat hij kon instappen, en maakte de gordel vast, die slap voor zijn borst langs hing. ‘Ik ga wel voorin zitten, want oom Meloen kent de weg niet.’

Oom Meloen protesteerde onmiddellijk: ‘Ik woon al langer in Beijing dan jij!’

Yu Ling ging op de bijrijdersstoel zitten. De man draaide de contactsleutel om. Het busje schokte een paar keer en kwam toen schuddend in beweging. Het jongetje vond het duidelijk prachtig om in een heel andere auto dan normaal te zitten, en bovendien niet op een kinderzitje. Hij had zich al uit zijn gordel gewurmd, zodat hij van de ene kant van de achterbank naar de andere rolde en kon opstaan om tegen het dak van het busje te tikken. Toen Yu Ling het zag, riep ze onmiddellijk dat hij daarmee op moest houden.

De man hield één hand aan het stuur en tastte met de andere naar het pakje sigaretten naast de handrem. Hij tikte er een sigaret uit, die hij tussen zijn lippen plaatste, om toen Yu Ling aan te stoten en te wijzen naar de aansteker die heen en weer schoof onder de voorruit. Ze pakte de aansteker, maar toen ze zich naar hem wilde overbuigen om hem vuur te geven ging het vlammetje uit.

‘Suf.’ De man trok de sigaret uit zijn mond en stak hem tussen haar lippen.

Yu Ling draaide haar hoofd weg, naar het raampje. Ze wilde niet dat het jongetje haar zag roken. Ze stak de sigaret aan, nam haastig een trek en gaf haar weer terug. Ze zag hoe de man in de achteruitkijkspiegel gekke gezichten trok naar het jongetje. Hij nam de sigaret aan en wuifde er even mee in de spiegel. ‘Wil je ’t proberen?’

‘Ben je gek geworden? Hij is zeven!’ zei Yu Ling.

‘Toen ik zeven was, ging ik al met mijn broers mee knokken,’ zei de man.

‘Ik heb geen broers,’ antwoordde het jongetje bedachtzaam.

De man barstte in lachen uit. ‘Dus het is allemaal de schuld van je ouders, hè? Jij weet het mooi te draaien.’

2

Het busje sloeg af op een drukke kruising, de snelweg op. Toen het versnelde, begonnen de raampjes een zoemend geluid te maken. Yu Ling pakte haar telefoon uit haar schoudertas, keek er even op en stopte hem weer terug. Haar hand raakte het wireless boxje en ze haalde het tevoorschijn. Met zijn zilverkleurige metalen oppervlak vol gaatjes leek het op een rond bijennest, waar het zonlicht dat erop weerkaatste als honing uit stroomde.

‘Waarom heb je die nou weer meegenomen, er zit toch een radio in de wagen,’ zei de man.

‘Deze heeft betere geluidskwaliteit. Wat heb je voor muziek op je telefoon?’

‘Kan je het verschil horen dan? Ik heb alleen *xiangsheng* op mijn telefoon. Sketches.’

‘Ik wil *xiangsheng*!’ Op de achterbank klapte het jongetje in zijn handen. ‘Ik heb nog nooit *xiangsheng* gehoord.’

‘Serieus?’ mompelde de man. Hij tikte wat op zijn telefoon

en een verdraaide stem klonk uit het boxje. Nog voor het jongetje had verstaan wat er gezegd werd, klonk er gelach achteraan. Het jongetje begon ook te lachen, en bleef elke keer meelachen als er gelach klonk. Hij drukte zijn wang tegen het boxje, alsof hij zo sneller kon reageren als hij het gelach hoorde.

Yu Ling keek naar hem om. 'Niet op je nagels bijten.' Haar stem klonk zacht, te zacht voor het jongetje om te verstaan, maar ze herhaalde het niet. Ze draaide zich weer terug en leunde met haar hoofd tegen de rugleuning.

De man wierp een blik op haar. 'Wat heb je?'

'Laat mij nou maar.' Ze deed haar ogen dicht.

Het zou nog een poosje duren voor ze de stad uit waren, ze zei tegen zichzelf dat ze wat moest slapen. Maar het voelde alsof haar ogen helemaal niet gesloten waren, het zonlicht bleef naar binnen stromen. Ze kon precies horen hoe de man met zijn aansteker knipte, ruiken hoe de rook van de plek naast haar naar haar toe dreef. Daarna ging het raampje open en voelde ze een windvlaag tegen haar aan blazen, de haren op haar voorhoofd sprongen op als vlammen. De wind verdween, maar kwam meteen weer terug om haar hoofdhuid te grijpen en tegen haar slaap te bonken. Ze wist zeker dat ze iets was vergeten. Die gedachte had haar achtervolgd vanaf het moment dat ze de deur uit was gegaan en werd nu steeds sterker. Ze deed haar best om te bedenken wat, maar haar hoofd leek wel een kom rijstepap die alleen maar taaier werd als ze erin roerde. Toen ze haar ogen weer

opendeed ontdekte ze dat ze inmiddels de stad uit waren. Buiten het raam strekten velden vol goudgele bloemetjes zich uit. Koolzaad. Ze moest verdorie even nadenken voor ze de naam wist. Ze woonde al te lang in de stad, bloemen waren in iets anders veranderd, een duur consumptieartikel dat maar een week meeding. Wie zou de eerste zijn geweest die bloemen had afgeknipt om ze te verkopen? Wat een slimmerik was dat.

Nu wist ze het weer: ze was vergeten dat het vandaag zondag was, de dag dat er verse bloemen werden gebracht. De verkoper, een klein mannetje, parkeerde altijd bij het hek van de villa en opende dan de achterklep, zodat Yu Ling bloemen kon uitkiezen. Hongkonglelies, Chinese pioenrozen, Perzische ranonkel – Yu Ling nam de bloemen die ze had uitgekozen in haar armen. De dauw leek nog op de bloemblaadjes te zitten, hoewel ze intussen best wist dat het gewoon water was dat de man er een uur eerder op had geneveld. Maar zelfs een heel gewone zondag werd bijzonder door die verse bloemen.

Vandaag zou ze de bloemen mislopen. Xiaohui zou haar plaats innemen bij het hek. Het was eigenlijk ook Xiaohui's taak geweest, maar de bazin vond dat die geen smaak had – niet iedereen was zoals Yu Ling, die alle bloemen kende en bovendien zelf een mooi boeket wist samen te stellen. De bazin was een keer begonnen aan een cursus bloemschikken, maar ze had er geen geduld voor en gaf haar werkstukken steeds halverwege aan Yu Ling om ze af te maken. 'Je

hebt echt talent, ik wil je potentieel uitdelven,' had de bazin haar beloofd.

De bazin zou vanmiddag weer terugkomen, maar het kon ook wel vanavond worden. Ze moest vaak haar ticket wijzigen omdat ze het vliegtuig miste, en voelde zich daar maar zelden schuldig over. Ze vond dat het vernederend was om van een kunstenaar te verwachten dat ze op tijd kwam. Deze reis naar Hongkong was ook een opwelling geweest. Ze voelde dat het haar ontbrak aan inspiratie voor haar schilderkunst en had daarom besloten die te gaan zoeken op een veiling. En ze had haar inderdaad gevonden: gisteravond aan de telefoon kondigde ze aan dat ze op de veiling een Indiaas kamerscherm had gekocht.

'Fantastisch,' prees haar man haar, zoals altijd. 'Als je terugbent moeten we het vieren.'

'Ik ben morgen weer thuis,' zei de bazin.

Yu Ling en Kuankuan wisselden een blik. Kuankuan wist dat hun uitje in het water zou vallen als zijn moeder terugkwam. Wat is daar nou educatief aan, zou ze zeggen, je kunt hem beter meenemen naar een tentoonstelling of een concert.

'Als je echt wil gaan,' Yu Ling ging voor het bedrukt kijkende jongetje staan, 'dan gaan we morgenochtend, voor mama terug is.' Het jongetje sprong juichend overeind en vloog haar om de hals.

3

Het jongetje leunde met één wang tegen het raam, onbeveeglijk als een gekko. Hij was moe van het xiangsheng luisteren.

De man was even bezig op zijn telefoon en zette de radio aan. ‘Waarom horen we geen muziek?’

Hij had het nauwelijks gezegd of de radio begon ruis voort te brengen en het nummer dat even opklonk werd steeds zachter, als een wegzwevende ballon. Even later werd de ruis minder en kwam de muziek weer terugzweven, maar na nauwelijks twee zinnen van de meanderende stem van de zanger dreunde opeens een nog harder lawaai uit de boxen. Yu Ling drukte haar handen tegen haar oren en wilde dat de man de radio meteen uitzette. De man bleef koppig aan de knop draaien tot hij eindelijk een kanaal vond dat niet stoorde, met het nieuws. *De nationale gezondheidscommissie heeft beroepsziekten opgenomen in het nationale zorgdomein voor basiszorg. China is gestart met de bouw van een nieuwe hoge-*

snelheidslijn. Ze waren zo blij dat de stem van de nieuwslezeres kraakhelder klonk dat alles wat ze zei goed nieuws leek.

Op de achterbank kwam het jongetje weer tot leven. Hij draaide het raampje open en stak zijn hoofd naar buiten.

‘Hou je hoofd binnen!’ schreeuwde Yu Ling.

Het jongetje stak zijn hele bovenlijf naar buiten en slaakte een gil in de wind.

Yu Ling keek opzij en zei de man meteen te stoppen.

‘Doe niet zo moeilijk,’ zei de man. ‘Ik let toch op, er zijn geen auto’s naast ons.’

‘Kan me niet schelen!’

Hij wierp haar een blik toe: ‘Maak je niet zo druk. Je moet jezelf een beetje in de hand houden, wat er ook gebeurt.’

Links voor hen verscheen een grote vrachtwagen. Yu Ling draaide zich onmiddellijk om naar de achterbank, maar ontdekte dat het jongetje zijn hoofd al had teruggetrokken en nu met grote interesse de vrachtwagen bekeek. Hij wees naar de kooi in de laadbak: ‘Wat zit daarin?’ vroeg hij aan Yu Ling.

Yu Ling negeerde hem. Het jongetje vroeg het nog eens. ‘Kippen, misschien,’ antwoordde de man.

‘Waar gaan ze naartoe?’

‘Naar de markt,’ zei de man. ‘Ze worden geslacht.’

Het jongetje zei niets meer. Maar even later tikte hij de man vanaf de achterbank op zijn schouder en vroeg of hij wilde stoppen. De man reageerde er niet op. Toen hij van rijbaan wisselde om de vrachtwagen in te halen, stak het

jongetje weer zijn hoofd naar buiten. ‘Hé!’ riep hij naar de chauffeur van de vrachtwagen. ‘Stop eens!’

De chauffeur trapte meteen op de rem toen hij het jongetje zag gebaren en de vrachtwagen stopte. Het jongetje stond op van de achterbank en begon aan de deur te trekken. Yu Ling schreeuwde dat ze moesten stoppen en het busje bewoog naar de vluchtstrook om daar stil te staan.

‘Waar ben jij mee bezig!’ schreeuwde de man tegen het jongetje.

Yu Ling zei tegen het jongetje dat ze samen naar de vrachtwagen zouden gaan kijken, maar hij moest beloven dat hij niet zomaar de weg op zou rennen.

De vrachtwagenchauffeur zat gehurkt op de grond de achterwielen van zijn wagen te controleren.

‘Meneer, wat zit er achter in uw vrachtwagen?’

De chauffeur staarde hem aan. ‘Ik dacht dat ik een klapband had.’

Het jongetje rende naar de laadbak en ging op zijn tenen staan om erin te kijken. ‘Mag ik kijken?’

‘Kan het even, baas?’ zei Yu Ling tegen de chauffeur. Ze riep de man er ook bij, nam het pakje sigaretten uit zijn hand en gaf de chauffeur er een. Die stak de sigaret achter zijn oor voor later en ging de laadbak opendoen. De man tilde het jongetje op zodat hij erin kon klimmen. Het jongetje knielde neer en bestudeerde de kooi. Er zaten allemaal witte ganzen in, hun lichamen dicht op elkaar gepakt tot een ondeelbare klont met allemaal nekken die door de tralies staken.

‘Zwanen!’ riep het jongetje opgetogen uit. ‘Die heb ik vorig jaar gezien in een vijver toen ik met papa en mama op vakantie was.’

Yu Ling verbeterde hem niet, want dan zou het jongetje ongetwijfeld vragen wat dan het verschil was tussen een zwaan en een gans, en dat wist ze zelf ook niet zo precies. Ze had zwanen alleen op televisie gezien. Ze dreven altijd maar rond op een prachtig meer, alsof ze geen poten hadden.

‘Gezien?’ vroeg ze het jongetje.

‘Kunnen we ze meenemen?’

Yu Ling zette een streng gezicht op. ‘Als we zwanen kopen, kunnen we niet verder met ons uitje. Kies jij maar.’

Het jongetje plofte neer op de bodem van de laadbak. ‘Dan doen we geen uitje.’

‘Oké, dan gaan we nu naar huis.’

Yu Ling liep naar het busje. De man greep haar vast. ‘Waar ben jij mee bezig?’

‘Ik wil terug. Vandaag is geen geschikte dag voor een uitje naar de bergen.’

‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’ De man nam twee harde trekken van de sigaret in zijn hand en gooide de peuk weg. ‘Hoeveel voor één zo’n beest?’ riep hij naar de chauffeur.

‘Vijfhonderd,’ zei de chauffeur.

De man zette grote ogen op. ‘t Is gewoon roef.’ Maar hij wuifde even met een hand, haalde zijn telefoon tevoorschijn en maakte het geld over.

‘Je mag er één uitkiezen, niet meer,’ zei hij tegen het jongetje.

‘En de andere zwanen dan?’ vroeg die.

‘Die gaan naar de plek waar ze wezen moeten,’ zei de man. ‘Kies er gauw een uit, we moeten verder.’

Het jongetje keek pruilend naar Yu Ling. De man keek ook naar haar. Uiteindelijk zei ze tegen het jongetje: ‘Zo veel geld hebben we niet. Eén zwaan of helemaal geen zwaan, kies maar.’

Hij gaf toe, maar brak zich vervolgens het hoofd over welke hij moest kiezen. De ganzen hadden allemaal hun ogen dicht, alleen een vogel die een stuk van hem af stond had zijn heldere zwarte ogen open. Het jongetje zei dat hij die wilde. Maar tegen de tijd dat de chauffeur de kooi had geopend, hadden alle ganzen hun ogen open en drongen ze zich bang achteruit. De chauffeur besloot er willekeurig een te pakken, maar dat wilde het jongetje niet, hij moest en zou die zwaan van zonet vinden. Zijn blik ging een voor een de vogels langs, van links naar rechts, van rechts weer naar links. De chauffeur ging ongeduldig weer rechtop staan en stond met zijn handen in zijn zij te wachten.

‘Die is het!’ Het jongetje wees naar een van de ganzen en spreidde zijn armen om hem aan te nemen. De volgende seconde, toen de chauffeur met zijn grote handen de buik van de gans had omklemd, slaakte het dier een scherpe kreet. Het geluid ging door merg en been. Het jongetje bleef gehurkt zitten met zijn handen om zijn hoofd geslagen. Hij

kwam pas na een hele poos weer overeen, toen de chauffeur de poten van de gans had vastgebonden en hem aan de man gaf.

‘Vliegt hij niet weg?’ vroeg het jongetje.

‘Als hij dat kon, zou hij hier niet zo zitten,’ zei de man. ‘Ik heb met Yu ayi overlegd en we nemen je toch nog mee op ons uitje, maar dan willen we verder geen gedoe meer van je, begrepen?’

‘Hij kan vliegen. Ik heb zwanen zien vliegen.’

De gans werd op de achterbank gezet. Yu Ling zette de rugzak van het jongetje tussen hem en de vogel in en waarschuwde hem dat hij zijn handen bij zich moest houden. ‘Pas op dat hij je niet bijt.’

Het busje trok op. De raampjes begonnen weer te zoemen, de nieuwslezeres ging verder met haar nieuwsberichten. Het jongetje stopte zijn hand onder zijn schooltas, als een soldaat in hinderlaag, wachtend op een kans om een stukje dichterbij de gans te komen, om dan weer even te stoppen en de situatie te bekijken.

Yu Lings telefoon ging, ze diepte hem op uit haar tas. Het was de baas. Ze nam op. Hij zei dat er iets dringends was gebeurd en dat ze Kuankuan meteen moest terugbrengen naar huis. Na die boodschap hing hij op.

‘Wat is er?’ vroeg de man.

Het jongetje stond op van de achterbank. ‘Ik wil niet naar huis!’ riep hij naar voren.

‘Zitten!’ zei Yu Ling.

Het jongetje ging weer zitten en was gerustgesteld toen het busje bleef doorrijden en ook niet afremde. Zijn hand stak voorbij de schooltas en kwam bij de poten van de gans.

De nieuwslezeres zei dat er een koudefront naar het zuiden trok, morgen zou de temperatuur dalen. Daarna was het nieuws van het hele uur, twaalf uur. Het busje ging van de snelweg af en reed naar een tankstation.

Yu Ling trok de achterdeur open. 'Kom, ga maar even naar de wc.' Het jongetje keek even naar de gans naast hem.

'Ik hou hem in de gaten, hij kan niet weglopen,' zei ze.

Het jongetje sprong uit het busje. Onderweg naar de toiletten keek hij steeds om naar hun busje, alsof iets hem terugtrok. Toen kwam hij weer aanrennen.

'Ik weet wat er anders is aan dit busje!' zei hij triomfante-lijk tegen de man, die hem tegemoetkwam. 'Het heeft geen nummerbord!'

De man liep met een uitdrukkelingsloos gezicht verder. Yu Ling stond geleund tegen het portier water te drinken, haar hoofd achterover. De man kwam naast haar staan.

'Heb je je telefoon uitgezet?' vroeg hij. Ze knikte. 'Gooi de simkaart ook weg.'

'Als we voorbij het tolstation zijn.'

'Weet je het nog steeds niet zeker?'

'Kan je gewoon even niet tegen me praten? Ik heb rust nodig.'